

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Sandnerové a soudců Mgr. Milana Taubera a JUDr. Jana Ryby v právní věci žalobce: **Exportel Group s. r. o.**, se sídlem Bohumínská 33/105, Muglinov, Ostrava, IČ 27810321, zastoupen JUDr. Alfrédem Šrámkem, advokátem, se sídlem Českobratrská 2, Ostrava, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 31, Brno, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 5. 2013, č. j. 12709/13/5000-14305-701328,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství ze dne 19. 5. 2013, č. j. 12709/13/5000-14305-701328, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen do 1 měsíce od právní moci tohoto rozsudku zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení 11 228 Kč, a to do rukou jeho zástupce JUDr. Alfréda Šrámka, advokáta.

O d ů v o d n ě n í :

Podanou žalobou se žalobce domáhal přezkoumání v záhlaví označeného rozhodnutí, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Finančního úřadu pro Prahu 2 ze dne 19. 9. 2012, č. j. 261780/12/002512108987, kterým byla žalobci doměřena daň z přidané hodnoty za zdaňovací období leden 2011.

V podané žalobě žalobce vymezil tyto žalobní body:

1. Finanční úřad (dále též jen správce daně) vydal platební výměr bez řádného a úplného dokazování a současně se nezákonným způsobem vypořádal s důkazy předloženými žalobcem. Správce daně zároveň neunesl své důkazní břemeno. Napadené rozhodnutí i rozhodnutí správního orgánu I. stupně jsou proto nepřezkoumatelná a nezákonná.

2. V rámci řízení před správními orgány obou stupňů byly užity důkazy, s jejichž relevancí a věrohodností se správce daně vypořádal v rozporu se zákonnými zásadami správy daní a žalovaný tento postup aproboval.
3. V řízení nebyly provedeny žalobcem navržené důkazy způsobilé prokázat skutkový stav.
4. Napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné z důvodu nevypořádání se se všemi námitkami žalobce vznesenými v průběhu odvolacího řízení.

Vymezené žalobní body žalobce dále rozvedl takto:

Pochybnosti správce daně vyvstaly v průběhu daňové kontroly vedené za zdaňovací období leden 2011, kdy původní správce daně (Finanční úřad Frýdek-Místek) dospěl k závěru, že nebyla prokázána existence žalobcem deklarovaného ukrajinského odběratele společnosti ZACHID KREDIT, z čehož dále dovodil, že se jedná o plnění zdanitelná podle § 13 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, v platném znění (dále jen ZDPH) s místem plnění v tuzemsku podle § 7 odst. 2 ZDPH, která podléhají základní sazbě daně podle § 47 ZDPH a u kterých ve smyslu § 21 odst. 1 ZDPH byl plátce povinen přiznat daň na výstupu. Tyto pochybnosti správce daně přetrvávaly i poté, co žalobce předložil veškeré doklady prokazující celý průběh obchodních operací s odběratelem za zdaňovací období leden 2011 včetně potvrzení polské celní správy, že zboží bylo odebráno a přepraveno mimo území Evropské unie (dále jen EU). Veškeré takové doklady byl žalobce připraven správci daně předložit také v rámci řízení vztahujících se k zdaňovacím obdobím, ve vztahu k nimž byly vydány dodatečné platební výměry a navrhoval jejich provedení k důkazu, což správce daně odmítl s tím, že veškeré potřebné doklady měl k dispozici v předcházejících a souvisejících řízeních. Odůvodnění dodatečných platebních výměrů tak bylo založeno výhradně na závěrech správce daně uvedených ve zprávě o daňové kontrole za zdaňovací období leden 2011.

Žalobce dále uvedl, že se opakovaně vyjádřil k odběrateli subjektu ZACHID KREDIT a osobě A. P. a svá tvrzení dokládal důkazními prostředky. Odběratel kontaktoval žalobce s objednávkami zboží, sdělil veškeré své relevantní identifikační údaje, jež jsou uvedeny také na fakturách a dodacích listech, které jsou součástí správního spisu a následně byly realizovány příslušné dodávky zboží, kdy odběratel si zboží vždy převzal na sjednaném místě dodání na polsko-ukrajinské hranici a vyvezl je mimo území EU. Českými celními orgány bylo tedy zboží propuštěno do celního režimu vývozu, následně fyzicky opustilo území EU a celní režim vývozu byl řádně ukončen, což je potvrzeno také celními orgány Polské republiky. Identita osoby A. P. byla ověřena Komerční bankou, a.s., kdy tato fyzická osoba v několika případech prováděla osobně hotovostní vklady na účet žalobce (úhrada kupní ceny), takže banka ověřovala její jméno, příjmení, číslo pasu. Z potvrzení o provedených vkladech vydané Komerční bankou, a.s. dne 23. 8. 2011 bylo doloženo, kdy, kde a v jakých částkách byly A. P. provedeny hotovostní vklady na bankovní účet žalobce. Žalobce dále předložil správci daně e-mailovou komunikaci s odběratelem ZACHID KREDIT uskutečňovanou prostřednictvím A. P. prokazující reálné komunikační vazby mezi subjekty a také výpisy svých hovorů s ukrajinským obchodním partnerem. Žalobce doložil rovněž další důkazní prostředky, zejména místopřísežné prohlášení odběratele, které prokazuje také oprávnění A. P. jednat za odběratele při obchodních transakcích s daňovým subjektem. Z provedených důkazů je zřejmé, že žalobce zboží fyzicky dodal odběrateli, vývoz byl uskutečněn a řádně ukončen, avšak nikoliv žalobcem, takže se tak muselo stát prostřednictvím subjektu odlišného od žalobce, tedy odběratelem, neboť jiná situace

není možná. Správce daně ačkoli opakovaně tyto varianty vyloučil, sám neuzavřel, jakým jiným způsobem by mohlo být zboží vyvezeno z EU, přičemž jeho vývoz správce daně nezpochybňuje. V rozporu s logickými úvahami je pak závěr správce daně, že osvobození od daně je neoprávněné. Pochybnosti správce daně, zda má odběratel platnou registraci k uskutečňování obchodů se zahraničními partnery či jiné oprávnění, které se váže výhradně k povinnostem ukrajinského odběratele na základě vnitrostátních předpisů jeho domovského státu, jsou mimo rozsah důkazního břemene žalobce spojeného s prokazováním oprávněnosti upraveného odpočtu na DPH. K tvrzení správce daně, že bylo povinností žalobce jednat s péčí řádného hospodáře a získat potvrzení o registraci odběratele v příslušných rejstřících Ukrajiny, a to zejména s ohledem na pochybnost, jak by řešil vymáhání případně neuhrazených pohledávek, žalobce uvedl, že ani tyto pochybnosti správce daně nesouvisí s oprávněností uplatněného osvobození od DPH. Navíc obchodní spolupráce s ukrajinským partnerem po celou dobu probíhala korektně, kupní ceny byly řádně hrazeny a žalobce proto neměl pochybnosti, že by odběratel neexistoval. Pochybnosti vyjádřené správcem daně o existenci odběratele jsou vyvráceny místopřísežným prohlášením odběratele, které žalobce předložil v průběhu řízení. U přejímky zboží byl vždy osobně přítomen A. P., když není vyloučeno, že doklady vztahující se k jednotlivým plněním v jednotlivých případech potvrdila i jiná osoba účastníci se přejímky zboží za odběratele.

Žalobce také v průběhu řízení předložil prohlášení S. G. sepsané formou notářského zápisu, v němž se rovněž vyjadřuje k okolnostem subjektu odběratele.

V další části žaloby žalobce poukázal na judikaturu, a to rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 5. 2008 č.j. 7 Afs 30/2008-70 a rozsudek Evropského soudního dvora ze dne 18. 10. 2007 č.j. C-97/06. Závěrem žalobce uvedl, že skutečnost, zda byl odběratelem na území Ukrajiny nákup zboží zdaněn či zda k tomu došlo případně na území jiného státu, není žalobci známa a není to ani předmětem posouzení oprávněnosti nároku na osvobození od DPH. Takové skutečnosti jsou výhradně věcí odběratele a místně příslušné daňové správy státu dodání zboží. Žalobce dále poukázal na protokol ze dne 29. 2. 2012, kdy se právní zástupce žalobce dostavil k nově místně příslušnému správci daně Finančnímu úřadu v Praze 2 spolu s A. P. a S. G., jejichž totožnost byla na místě ověřena, přičemž druhý jmenovaný předložil správci daně své místopřísežné prohlášení, jímž potvrzoval, kdo byl odběratelem předmětného zboží. Správce daně přesto tento důkaz zpochybnil s tím, že zákon č. 280/2006 Sb., daňový řád, v platném znění (dále jen daňový řád) institut čestného prohlášení nezná. Žalobce v této souvislosti odkázal na § 64 odst. 5 ZDPH, který prohlášení jako procesní prostředek připouští a dále zdůraznil, že důkazem není samotné čestné prohlášení, ale protokol správce daně, jehož součástí čestné prohlášení je. Opakovaně také poukázal na předložené prohlášení S. G. ze dne 10. 5. 2012 předložené formou notářského zápisu, v němž jsou opětovně prokázány tytéž skutečnosti. Žalobce tedy předloženými důkazy prokázal oprávněnost svého nároku na osvobození od DPH.

Žalobce navrhuje zrušení rozhodnutí obou stupňů.

Ve vyjádření k žalobě uvedl žalovaný, že žalobce veškeré námitky směřuje k nutnosti doplnění či opětovného prokázání skutečností, které by nebyly sto tuto základní podmínku naplnit či vyvrátit, respektive se snaží opětovně prokázat irelevantní skutečnosti v tom směru, že předmětné zboží bylo skutečně vyvezeno mimo území Společenství, avšak již bez nutné vazby na možné prokázání existence a právní relevance kupujícího s názvem ZACHID KREDIT, tak jak by to ZDPH předpokládal. Na tomto místě je vhodné konstatovat, že samotná

skutečnost, že u určitého zboží došlo k jeho vývozu tak, jak je definován v § 66 odst. 1 ZDPH ještě neznamená, že došlo automaticky k uskutečnění plnění osvobozeného od daně na výstupu uvedeného v § 66 odst. 2 ZDPH. Potvrzeným vývozem zboží je doložena pouze ta faktická skutečnost, že určité zboží fyzicky opustilo území Společenství a vystoupilo na území třetí země. Pojem vývoz zboží je obecně založen naplněním podmínek danými celními nikoli daňovými předpisy. Ustanovení § 66 odst. 2 ZDPH tedy neváže osvobození od daně na akt pouhého vývozu zboží, ale až na případný akt dodání zboží - při tomto vývozu zboží, které splňuje definice předmětu daně § 2 odst. i písm. a) ZDPH. Ne každá situace, při níž dochází k vývozu zboží, dle celních předpisů vyvolává následky předpokládané ZDPH. Proto platí, že uskutečnění vývozu dle § 66 odst. 1 ZDPH je tedy jen prvotním (nikoli jediným) předpokladem pro naplnění možnosti na osvobození určité skutečnosti, která je předmětem daně, od daně na výstupu dle § 66 odst. 2 ZDPH, neboť je nutno naplnit (prokázat) naplnění dalších podmínek uvedených právě v § 66 odst. 2 ZDPH. Z tohoto se podává, že osvobozeno od daně při vývozu zboží do třetí země je dodání zboží plátcem, které je odesláno nebo přepraveno z tuzemska do třetí země prodávajícím nebo jím zmocněnou osobou, nebo kupujícím nebo jím zmocněnou osobou, jestliže kupující nemá v tuzemsku sídlo ani místo pobytu, ani provozovnu, s výjimkou zboží přepravovaného kupujícím za účelem vybavení nebo zásobení rekreačních lodí nebo letadel, popřípadě jiného prostředku pro dopravu pro soukromé použití.

V průběhu daňové kontroly žalobce nejen, že neprokázal oprávnění fyzické osoby pana A. P. zastupovat ukrajinského odběratele ZACHID KREDIT, ale neprokázal ani samotnou existenci tohoto deklarovaného ukrajinského odběratele. Tímto nemohlo dojít k naplnění jedné z významných zákonných podmínek, přičemž platí, že naplnění těch souvisejících podmínek je vdaném případě víceméně bezpředmětné, nahlíženo optikou de iure.

Pokud se žalobce domáhá toho, že skutečnosti zákonem předpokládané prokázal předložením čestného prohlášení S. G., jak toto nesprávně označuje jako místopřísežné, pak k tomu žalovaný uvádí, že samozřejmě neslouží jako nosič důkazu a důkazní prostředek a samo o sobě neprokazuje nějakou objektivně danou skutečnost. Nadto S. G. v odkazovaném čestném prohlášení toliko sděluje, že byl zakladatelem společnosti s ručením omezeným ZACHID KREDIT, nicméně dále uvádí, že podnikatelskou činnost v této společnosti již ukončil, ale že odebral od společnosti žalobce mobilní telefony, přičemž však nebyl předložen jediný důkaz o tom, že by S. G. byl fyzickou osobou podnikatelem zapsaným v ukrajinském rejstříku podnikajících osob, že by podnikal pod názvem ZACHID KREDIT a že by skutečně byl zakladatelem společnosti POLIMERGAZBUD LTD, která byla původně jako ZACHID KREDIT registrována. Naopak z veřejně dostupných oficiálních registrů je zřejmé, že jako zakladatelé předmětné společnosti v něm figurují osoby zcela odlišné. Z tohoto důvodu proto žalovaný správně vyhodnotil čestné prohlášení S. G. jako zcela nevěrohodné. V tomto směru nelze hodnocení důkazních prostředků správcem daně a žalovaným, ničeho vytknout. O tom, že čestné prohlášení nelze považovat za důkazní prostředek v daňovém řízení se vyjádřil opakovaně i Nejvyšší správní soud (rozsudek ze dne 24. 5. 2006, č. j. 1 Afs 77/2005-43).

Žalovaný navrhuje zamítnutí žaloby.

Městský soud v Praze rozhodl ve věci samé bez nařízení ústního jednání, byť bylo žalobcem požadováno, neboť postupoval podle § 76 odst. odst. 1 písm. c) s. ř. s.

Městský soud v Praze posoudil věc takto:

Podle § 66 odst. 1 ZDPH *vývozem zboží se pro účely tohoto zákona rozumí výstup zboží z území Evropské unie na území třetí země, jestliže zboží bylo propuštěno do celního režimu vývoz, pasivní zušlechťovací styk nebo vnější tranzit, nebo bylo propuštěno do celně schváleného určení zpětný vývoz zboží z celního území Evropského společenství. Za vývoz zboží se pro účely tohoto zákona považuje také umístění nebo dodání zboží do svobodného pásma nebo svobodného skladu v tuzemsku.*

Podle § 66 odst. 2 ZDPH *osvobozeno od daně při vývozu zboží do třetí země je dodání zboží plátcem, které je odesláno nebo přepraveno z tuzemska do třetí země*

- a) *prodávajícím nebo jím zmocněnou osobou, nebo*
- b) *kupujícím nebo jím zmocněnou osobou, jestliže kupující nemá v tuzemsku sídlo ani místo pobytu, ani provozovnu, s výjimkou zboží přepravovaného kupujícím za účelem vybavení nebo zásobení rekreačních lodí nebo letadel, popřípadě jiného prostředku pro dopravu pro soukromé použití.*

Soud se především zabýval důvodností prvního a druhého žalobního bodu, které jsou co do obsahu prakticky totožné, když žalobce namítá neúplnost dokazování a nezákonné vypořádání se s předloženými důkazy. Z bližšího odůvodnění žaloby je zřejmé, že tyto žalobní body jsou zaměřeny především na způsob, jakým správce daně vyhodnotil žalobcem předložené důkazy, a to prohlášení S. G., které je součástí protokolu ze dne 29. 2. 2012 a prohlášení téže osoby učiněné formou notářského zápisu ze dne 10. 5. 2012, jež podle žalobce prokazují identitu subjektu odběratele ZACHID KREDIT, jakož i to, že jeho jménem vystupoval a zboží ve smyslu § 66 odst. 2 písm. b) ZDPH přepravoval A. P. Žalovaný v napadeném rozhodnutí odmítl obě tato prohlášení jako důkazní prostředky s tím, že daňový řád čestné prohlášení jako důkazní prostředek nezná, přičemž odkázal na rozsudek NSS č. j. 1 Afs 77/2005-43. Přesto však obsah učiněných prohlášení částečně vyhodnotil, když uvedl, že věrohodnost tvrzení S. G. je vyvrácena tím, že obsah prohlášení není v souladu se skutečnostmi, které byly zjištěny prostřednictvím Velvyslanectví ČR na Ukrajině z ukrajinského rejstříku podnikatelských subjektů.

Soud se s učiněnými závěry žalovaného ztotožnil jen částečně. Zmiňovaný rozsudek NSS sp. zn. 1 Afs 77/2005-43 vycházel z jiné skutkové situace, kdy čestné prohlášení podával daňový subjekt a navíc se jednalo o čestné prohlášení učiněné podle zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (správní řád), který byl zrušen ke dni 31. 12. 2005. V posuzované věci jsou čestná prohlášení v obou případech součástí veřejné listiny, a to v prvním případě protokolu sepsaného u správce daně a v druhém případě notářského zápisu (§ 6 zákona č. 358/1992 Sb., notářského řádu, v platném znění) a jedná se tedy o důkazní prostředky ve formě listinného důkazu. Lze se však ztotožnit s žalovaným, že byt jsou součástí veřejné listiny, jedná se stále o čestná prohlášení, která sama o sobě nemají hodnotu důkazního prostředku. Zákonem č. 500/2004 Sb., správní řád, došlo k nové právní úpravě institutu čestného prohlášení (§ 53 odst. 5 správního řádu). Čestné prohlášení již není úkonem, který by na rozdíl od minulosti mohl nahrazovat důkaz, přičemž k odklonu od předchozí právní úpravy došlo právě proto, že tento „důkazní prostředek“ neměl obdobu v jiných procesních předpisech. Navíc dle § 53 odst. 5 správního řádu lze čestné prohlášení připustit pouze v případě osoby účastníka řízení nikoliv osoby odlišné. Především je však nutno zohlednit, že dle § 262 daňového řádu se správní řád při správě daní nepoužije. Institut čestného prohlášení vymezený správním řádem proto nemá přesah do daňového řízení.

Potud soud s hodnocením žalovaného souhlasí. Odkaz žalobce na § 64 odst. 5 ZDPH umožňující důkaz písemným prohlášením považuje soud za nepřipadný, neboť ZDPH je hmotněprávní předpis, jehož ustanovení nelze zobecnit a aplikovat na jakékoliv daňové řízení. Jeho použití je možné jen za účelem, který ZDPH stanoví.

Žalovaný však i přes učiněné výhrady k vyhodnocení čestného prohlášení přistoupil s tím, že zpochybnil jeho obsah způsobem shora uvedeným. Vzhledem k tomu a s ohledem na formulaci žalobních důvodů se soud tímto vyhodnocením musel zabývat a shledal, že žalovaný zpochybnil obsah čestných prohlášení nepřiléhavě, neboť to, že S. G. není v rejstříku podnikatelských subjektů Ukrajiny uveden jako zakládající člen, resp. společník subjektu založeného v roce 2005 s obchodním jménem ZACHID KREDIT, nevylučuje možnost, že jím jmenovaný skutečně byl. Lze poukázat například na tuzemskou právní úpravu, kdy subjekty tzv. tichých společníků nejsou rovněž v obchodním rejstříku uváděny. Navíc tato skutečnost nemůže zpochybnit další část tvrzení S. G., a sice že ve svém obchodním styku jako fyzická osoba používá název ZACHID KREDIT, ani to, že s žalobcem obchodoval ve zcela konkrétně vymezených obchodních případech. Soud je toho názoru, že měl-li žalovaný k dispozici prohlášení S. G., v nichž tvrdil, že jedná pod obchodním jménem ZACHID KREDIT, bylo na místě, aby v souladu s § 92 odst. 2 daňového řádu, podle něhož je povinen dbát, aby skutečnosti rozhodné pro správné zjištění a stanovení daně byly zjištěny co nejúplněji a není v tom vázán jen návrhy daňových subjektů, a rovněž v souladu s § 8 odst. 1 a 3 daňového řádu, tyto skutečnosti objasnil, a to např. tím, že by přistoupil k výsledku S. G. Dle vyhodnocení správních orgánů obou stupňů obsažených ve zprávě o daňové kontrole, jakož i v napadeném rozhodnutí, totiž nejsou z jejich strany zpochybňovány jednotlivé obchodní případy ani není zpochybňován jejich průběh, kdy mají za prokázaný druh zboží, s nímž bylo obchodováno, realizaci obchodních případů i vývoz zboží přes celní orgány České republiky na území Polska a odtud jejich vývoz do třetí země mimo EU. Podle správních orgánů došlo k naplnění § 66 odst. 1 ZDPH a neprokázány zůstaly pouze zákonné podmínky § 66 odst. 2 písm. b) téhož zákona tím, že je sporný subjekt odběratele, tj. ZACHID KREDIT.

Pokud tedy na základě takového vyhodnocení důkazní situace poskytl žalobce v průběhu odvolacího řízení vyjádření osoby, tvrdící, že je subjektem vystupujícím pod obchodním jménem ZACHID KREDIT, byť se tak stalo z hlediska důkazního nedostatečnou a procesně neakceptovatelnou formou čestného prohlášení, vyvstala zde nepochybně pro správní orgány možnost (a zároveň ve smyslu § 92 odst. 2 daňového řádu povinnost) objasnit tuto věc, a to např. svědeckou výpovědí subjektu, který tato čestná prohlášení poskytl, aby byly zjištěny skutečnosti rozhodné pro správné stanovení daňové povinnosti co nejúplněji (srov. přiměřeně rozsudek NSS ze dne 17. 6. 2010, č. j. 1 Afs 85/2009-104, rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 11. 12. 2007, č. j. 15Ca 188/2005-64). Pokud tak správní orgány neučinily, postupovaly v rozporu s § 92 odst. 2 daňového řádu a první dva žalobní body je nutno označit za důvodné.

Pokud jde o třetí žalobní bod, lze se k němu s ohledem na závěry učiněné výše vyjádřit pouze rámcově a v obecné rovině. Nelze bez dalšího přisvědčit názoru žalobce, že postup správních orgánů byl nedostatečný, když vycházely pouze z listinných důkazů předložených k jedinému zdaňovacímu období, jímž byl leden 2011. Za situace, kdy obchodní činnost žalobce byla ve všech sledovaných zdaňovacích obdobích stejného charakteru, stejného průběhu a podílely se na ní totožné subjekty, jeví se skutečně nadbytečným, aby finanční orgány shromažďovaly důkazy ke všem zdaňovacím obdobím beze zbytku, když se prokazatelně jedná o neustále se opakující prověřený model obchodování. Je však otázkou dalšího dokazování, zejména pak důkazní situace, jež nastane po případném výsledku S. G., eventuálně také A. P.,

zda si vyžádá provedení dalších důkazů. To ale bude předmětem vyhodnocení a úvahy správních orgánů a soud nemůže za současného procesního stavu předjímat jakékoliv závěry či zavazovat správní orgány k provedení konkrétních důkazů nad rámec toho, co již bylo výše uvedeno, neboť by tím zasahoval do jejich výlučné pravomoci.

Čtvrtý žalobní bod shledal soud pro jeho zcela obecnou formulaci neprojednatelným, když žalobce neuvedl, které konkrétní odvolací námitky zůstaly žalovaným nevypořádány. Soud připomíná dispoziční zásadu, kterou je vedeno správní soudnictví (§ 75 s. ř. s.), kdy rozsah soudního přezkumu určuje vymezením žalobních bodů žalobce, ovšem tyto žalobní body musí být natolik konkrétní, aby mohly dát soudnímu přezkumu konkrétní či alespoň přibližný rámec. V posuzovaném žalobním bodě se tak nestalo a soud není oprávněn ani povinen obecně tvrzené nezákonnosti vyhledávat, neboť by tím porušil jednak dispoziční zásadu a jednak zásadu rovnosti účastníků v řízení.

Na základě shora uvedeného soud napadené rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. zrušil pro podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, mohlo-li mít za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé a současně věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). Při novém projednání věci je žalovaný vázán právním názorem soudu (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

Žalobce se sice domáhal zrušení i rozhodnutí prvního stupně, ale soud je neshledal nezbytným a ponechává na úvaze žalovaného, jaký zvolí další nejvhodnější procesní postup.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobci, který měl ve věci úspěch, vznikly s tímto řízením náklady zaplacením soudního poplatku ve výši 3 000 Kč a dále v souvislosti s právním zastoupením, a to za 2 úkony právní služby po 3 100 Kč a 2 x režijní paušál po 300 Kč (§ 6 odst. 1, § 7, § 9 odst. 1, § 11 odst. 1 písm. a) a d) a § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, v platném znění). Náhrada právního zastoupení tak činí 6 800 Kč. Tato částka byla v souladu s § 57 odst. 2 s. ř. s. zvýšena o částku odpovídající dani z přidané hodnoty, kterou je advokát povinen odvést podle zvláštního právního předpisu, a to na 8 228 Kč. Celková náhrada nákladů řízení pak je 11 228 Kč.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 15. března 2016

JUDr. Ludmila Sandnerová, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení: Matznerová, DiS.